

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. l. emelet.

Íme, eljön a te királyod.

Ismét beléptünk a szent ádventi időszakba. Ez az idő valóban szent idő, mert egészen különösen az Ur előtt és az Urral akarjuk eltölteni. Az evangélium ma Üdvözítőnkéről, mint Királyról beszél. Kinek nem dobban a szóra melegebben a szíve? Az Ur az én királyom! Az én életem az Övé. Neki hűséget esküdtem és hű akarok hozzá maradni mindhalálig.

Az én királyom előtt jelentkezem most újra és várom azt, hogy velem rendelkezék. Milyen szomorú volna, ha nem kellenék neki. Milyen lesújtó, ha nem tudna felhasználni sergében; ha elhangzana a szó, hogy „alkalmatlan!”

A várakozás alatt visszapillantunk és magunkba szállunk. Ismét eltelt egy munkaesztendő. És mi az, amit az Üdvözítő elvégezhetett általam? Hány ember számára voltam utmutató a sötétségben, világosság? Hány ember arcáról töröltem le a könnyeket, hány talált nálam fájó szívére balsamot? Ezen kérdések támadnak szívünkben és ezek súlya fájdalmat okoz nekünk.

Fog-e a király használni az új munkaévben? Ha igen, úgy hűségesebb akarok lenni. Nem akarok egyetlen alkalmat sem elmulasztani. Ha Ő szól, engedelmeskedni akarok. Ha Ő küld, már indulok is. Nem válogatok a feladatok között, hanem az Ő szavára kivetem a hálót. Oh, mennyiszor voltam kicsinyhitű, hányszor kételkedtem. Hányszor tekintettem a magam erejére és megtorpantam. De nem így lesz az, ha elfogad az Ur seregébe egy új munkaévre.

Ezek az ádventi gondolatok támadnak bennem, amikor készülök a királyom fogadására. És milyen Király! A mennyei dicsőségből száll alá hozzánk. A nagy próféta csodálatosnak, erős Istennek és a béke fejedelmének látja Őt. Ő uralkodni akar az övéiben. Ő vezetni akarja az övéit. Ő győzni akar az övéi-
in keresztül. Fontos hát, hogy most jól figyel-

jünk rá. Hallgassunk minden szavára és késedelem nélkül teljesítsük parancsait.

Most ádventkor lássuk be, hogy királyunk van és mi az Ő katonái vagyunk. Nem mi vagyunk a vezérek. Nem mi vezetjük a harcot. Mi katonák vagyunk, akik a parancsot megértettük és akik gondolkodás nélkül, feltétlenül engedelmeskedünk. Néha a harc hevesebb mint vártuk, néha kitartásunkat jobban próbára teszi, mint elképzeltük. De ha a király hívott, ha a király parancsolt, akkor mi ne kételkedjünk. A győzelem biztosan az Övé.

Aki kételkedik, vagy aki magára tekint, az nem lesz engedelmes. Aki nem engedelmeskedik, az hűtelen. A hűtelen pedig nem érdemli meg, hogy Krisztus, a Király felhasználja őt! Ez tehát a legfontosabb. Ahogyan Ő nem sajnálta életét odaadni érte, úgy te se féltsd magadat, hanem engedelmeskedjél mindhalálig való hűségben. Csak így fog felhasználni az új munkaévben királyod.

A király jön, mivel fogadod? Ha reád tekint, mit fogsz mondani? A király küldeni akar, kész vagy-e az indulásra? Vagy van még valamilyen kikötésed, feltételed számára? Nem, az lehetetlen! Ha egyszer a királyt megláttad, akkor csak egy kívánságod, csak egy örömed van. Az Övé akarsz lenni egészen, neki akarsz szolgálni hűségesen, az Ő dicsőségét keresni szüntelen.

Íme, a te királyod jön! Fel a fejjel. Tekints Őreá és indulj el az Ő szolgálatában új munkára, egy új munka-esztendőben! T.

A németországi Methodista Egyház Centrálkonferenciájának második ülése.

Freudenstadtban, a fekete erdőben, Melle püspök ur elnöklete alatt október 8–11-ig volt együtt a német Methodizmus 54 képviselője, valóban testvéri munkára. A konferenciát az

Ur szent vacsorájával nyitotta meg Melle püspök és azután hat bizottság végzett eredményes munkát. A különböző beszédekből ki lehetett érezni mennyi vágy van a belső élet elmélyítése után. Melle püspök „Az a gondolkodás legyen bennetek, amely a Krisztus Jézusban is volt.” (Fil. 2, 5.) Sommer szeménári igazgató „Krisztus szeretetéről” (Ján. 13.). Stemmler szuperintendens a „Hit engedelmeségéről” (Rom. I. 1—5.) és Jahreis igazgató a „prédikátor és a gyülekezet egyedülálló feladatáról” Krisztust hirdetni és bemutatni az életben a világnak (Máté 17, 1 kk.) beszélt.

Különösen sok dolga volt az „Egyházrend”-i bizottságnak. Az önállóvá lett német Methodista Egyháznak kellett megfelelő törvényeket teremteni és kiépíteni. Új tanulmányi tervek készültek a prédikátorok és laikus-prédikátorok, valamint a gyermekek vallás-oktatása számára. A gyülekezeti munka és evangélizáció bizottsága rendkívüli feladatokkal találta magát szemben.

Nagy várakozással tekintettünk a püspöki szózat elé. Melle püspök részletes jelentést adott munkájáról, az egyház helyzetéről és annak feladatairól. Németországban 277 prédikátor működik 936 helyen; három egyházban, tíz kórházban és öt diakonisszaotthonban 933 diakonissza dolgozik. Három otthonban aggodat ápolunk, három üdülönk és egy gyermekotthonunk van. Új, nagy feladataink vannak az Ostmarkban, a szudéta vidéken, a Protektorátusban és a keleten visszanyert területeken, ahol már korábban is munkálkodtunk. Melle püspök hangsúlyozta, hogy nem politizálunk, hanem az Irás iránti engedelmisséggel a felsőségnek alattvalói vagyunk és tőle nem várunk el mást, mint a szabadságot az evangélium hirdetésére. Elvünk a szabad egyház és így az államtól nem várunk pénzügyi támogatást, sem evangélizációt, sem azt, hogy tagokat szerezzen nekünk. — A Führernek hódoló táviratot küldtünk.

A püspök szolgálati idejét megállapítottuk „korhatár eléréséig (73. életév), vagy ha korábban munkaképtelenség állana be.” Mint előre várható volt, Melle püspök urat csaknem egyhangulag újra megválasztotta a Centrálkonferencia. Az ő testvéri érintkezési módjával úgy a prédikátorok, mint a gyülekezetek bizalmát megnyerte.

Mi azon komoly elhatározással búcsúztunk Freudenstadt-tól, hogy hűségesen akarunk Mesterünknek és Urunknak szolgálni, népünk javára. Európa délkeleti részéről érkezett üdvözléseket örömmel vettük és azokat szívesen viszonzozzuk.

Megbizásból: Funk Márton, Zwickau.

A németországi Centrálkonferencia

határozatai közül közöljük a gyülekezeti munkára vonatkozó alábbi megállapításokat:

„Mi azon erős benyomás alatt állunk, hogy úgy a prédikátoroknak, mint a gyülekezeteknek szükségük van a Szentlélek újabb közöltetésére, hogy a világon az Ur Jézus Krisztus munkáját elvégezhessek úgy, mint az az ősgyülekezetben történt.

Mi hisszük, hogy csak a Szentlélek ad felhatalmazást és képesít az isteni szeretet életbizonyítását meghozni és a hirdetett ígét az emberek megmentésére és megszentelésére Ő teszi gyümölcsözővé. Ugy látszik, hogy a mi időnk teljes erővel rámutat arra, hogy az Ur Jézus tanítványainak bizonyosság-szolgálatát embertől emberhez a legnagyobb komolysággal kell elvégezni. Kérni akarjuk az Urat, hogy gyülekezeteinkre az erő, a szeretet és a fegyelem szellemét töltsse ki, hogy azok száma gyarapodjon, akik üdvözülnek.

Hogy ezen célt elérhessük, javasoljuk:

a) hogy a prédikátorok és a gyülekezeti képviselők ezen szózatot a gyülekezetekbe elvigyék és a negyedévi konferenciákon a szuperintendensek ezen célt képviseljék;

b) hogy a nov. 17-iki vasárnapot gyülekezeteinkben felhasználjuk Isten előtt való bűnbánat tartására bűneink és mulasztásaink miatt;

c) lelkipásztori felkészülő időket rendezzünk, hogy a szükséges idő és csendesség rendelkezésünkre álljon, hogy magunkba szállhassunk, egymással beszélhessünk és együtt imádkozhassunk.

Reméljük, hogy ezáltal gyülekezeteinkben lelkipásztori csoportok keletkeznek, melyeket Istennek Szelleme tüzel és képesít embereket Krisztus számára megnyerni.

Fenti határozat a javaslatokkal együtt bizonyára szól nekünk is. Aki őszintén gondolkodik magáról és igazán szereti az Üdvözítőt és az elveszett emberek mellett nem tud könnyen elmenni, az csak kérheti az Urat, hogy ő is részesüljön új erőben. Így tartsanak önvizsgálatot és álljanak megújulva az Üdvözítő zászlaja alá. (T.)

Miért is borulsz te arcra?...

És monda az Ur Józsueának:
Kelj fel! Miért is borulsz te arcra?
(Józs. 7/10.)

Jericho elfoglalása után Izrael népének az ott talált értékeket Isten oltárára kellett tenni.

Ez Isten parancsa volt és a nép alá is vetette magát az egy Ákán kivételével, aki a talált kincsekből egy köntöst, ezüstöt és aranyat ellopott. Azt hitte, hogy bűne titokban marad és ő majd szabadon élvezheti bűnének gyümölcsét. A legtöbb ember azzal a tudattal vétkezik, hogy vétke titokban marad és nem kell annak következményeivel számolni. Elfelejtik azt, vagy nem gondolnak arra, hogy az Ur elől nem lehet elrejteni semmit és az az isteni törvény, mely szerint amit az ember vet, azt aratandja is, örökké megáll. Az elrejtett bűn mindenesetre azokon érzeteli legsúlyosabban hatását, akik tényleg vétkeztek. Ha Ákán történetét végig olvassuk, azt látjuk, hogy Ákának egy szégyenteljes leleplezésen keresztül életével kellett lakolnia kapzsiságáért, hazugságáért, lopásáért, de érintette azt a közösséget is, amelyhez tartozott. Sajnos, de így van ez most is. Ha egy közösségben valaki a maga hazugságában, ravaszságában akar élni, elérkezik az idő, amikor le kell szüretelnie bűnének gyümölcsét, de — miként az egész test szenved, ha egy tag beteg, — éppen úgy az egész közösség viseli a beteg tag nyomorúságának következményeit. Történetünkben Ákán bűnének visszahatása abban nyilvánult, hogy az Ai ellen induló sereg nélkülözve az Ur áldását, csúfos vereséget szenvedett és kénytelen volt megfutamodni. A vereség után a vezér, Józsue, kétségbeesve borult le az Ur előtt, hogy szemrehányással illesse Őt azért, mert megengedte azt, hogy népével ily szégyenletesen elbánjanak. Imájából úgy látjuk, mintha a vereségért Istent akarná okolni, ki nem vezette győzelemre népét. És ekkor az Ur a fentebb idézett szavakkal felel Józsue imájára: — Miért is borulsz te arca? — Miért bennem keresed a hibát, mikor a saját poitádon van a baj gyökere? Ami egyéni, gyülekezeti helyzetünkben sokszor vagyunk Józsuehoz hasonló helyzetben. Élvezzük az Ur vezetését, szeretetét, kegyelmét. Igérete, melyben szent jelenlétét és győzelmét igéri, a miénk. És egyszerre csak, — talán ahol nem is várnánk. — csúfos kudarcot szenvedünk. Mintha megállana a munka, erőlködünk de mintha megrekedtünk volna, Harcolunk az Ur harcával, de győzelem a bűn fölött nincs és a bizonyságok sem hoznak győzelmet Jézus számára. A gyülekezeti élet elgyengül, az egyes lelkek kétségek között vergődnek és ahelyett, hogy a keresztyéni életükben előre jutnának kicsinyes hétköznapi gondok gyötrelmei között élnek. Ilyenkor Józsueval együtt felsóhajtunk: Uram, miért és meddig? — Uram, a te ügyed, hát miért nem áldod meg jobban és szent vágyainkat miért nem valósítod meg? Uram, hiszen a te dicsőségedre akarunk csinálni mindent, miért vonod meg áldásodat tőlünk? Hiszen a te ügyed. És akkor az Ur nekünk is felel: — Miért is borulsz arca? Miért is imádkozol ily vádlón, ily

szemrehányóan? Miért tölem akarod az áldást, az ígért teljeseződését, amikor az már készen van számodra, hanem körülöttem van a baj. Ott emelnek gátat áldásom elé.

Józsue az Uról várta az áldást, a segítséget a győzelemre és véleménye szerint a vereség oka az Ur távollétében rejlett, holott Isten áldása készen volt és a győzelemnek nem volt más akadálya, mint Ákán bűne. Az Ur tegnap és ma és örökké ugyanaz. Megígért kegyelmét semmi sem tarthatja távol tőlünk, csupán a bűn. Igéje is ezt mondja, — Ime, nem oly rövid az Ur keze, hogy meg ne szabadithatna és nem oly süket az Ő füle, hogy meg ne hallgathatna, hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenektől és bűneitek fedezték el orcáját ti előttetek, hogy meg ne hallgatott. (Ezs. 59/1-2.) — Gyülekezeti és egyéni életünk vereségei között gondoljuk e fenti igékre. Tekintsünk magunkba, hogy nem rejtegetünk-e valami kedves, ellopott bűnt, amit az Ur oltárára kellett volna nekünk tenni. Kérjük az Urat, adjon világosságot és bölcsességet meglátni minden kivétel nélkül életünkben és adjon erőt annak elhagyására is, hogy ne legyünk soha akadályai annak, hogy Szentlelke akadálytalanul munkálkodhassék a gyülekezetben és életünkben. Kedves lélek, hozd elő Jézus vére alá azt, amit még magadnál tartogatsz. Talán valami szenvedélyt, titkos bűnt, amiről érzed, hogy Isten áldásának akadálya. Oh, hozd most magadtól elő, hogy egy átadáson és bűnbánaton át, te is közösséged is, megszabaduljon a lidércnyomástól. Hozd Jézus elé magadtól, még nem késő, amikor már nem könyörülő irgalmával, hanem — mint Ákán, — ítéletével találkozol. A Ur adjon ehhez neked erőt és megalázkodni kész szívet, hogy ezen megalázkodáson keresztül ne vereség, hanem győzelem lehessen osztályrészed neked és közösségednek. l. j.

H I R E K.

Őszi konferencia Jugoszláviában. Egyházunk f. évi okt. 8-10-ig tartotta őszi konferenciáját Sebele György superintendens elnöklésével. A program igen gazdag volt. Értékesek voltak a Jel. 13. részéről Drumm Adolf és Griling F. tartott magyarázatai, továbbá Sebele György és Stahl L. előadása. Superintendensünk „A prédikátor tekintélye a gyülekezetben”, míg az utóbbi „Kik a komoly bibliakutatók” c. fejtegették ez időszerű kérdéseket. Örömről szolgált superintendensünk azon bejelentése, hogy a régebben Eszéken megkezdett, majd bizonyos okok miatt részünkről ideiglenesen feladott munkát ismét felvehettük, sőt már ezen gyülekezet részére prédikátort is küldött. Fontos, komoly megbeszélés tárgya volt a

konferenciának a — téli munka, az evangélicáció. A vágy ezekben az időkben, amikor az emberek idejét és gondolatvilágát a rohanó események kötnék le, mind nagyobb lesz a hívő szívekben egy ébredés és lelki felvilágosodottság után és mi lehet más Isten gyermekeinek célja, minthogy e vágy életükben és munkájukban valósággá válják. (T. A.)

Az északi körzet őszi konferenciája. Északi körzeti konferenciánkat nov. 6–8-ig tartottuk Nyiregyházán. A nagy, nyiregyházi gyülekezet, — élén a prédikátor családdal, igaz vendégszeretettel hívta meg és fogadta a konferenciát, miért ezután is köszönetet mondva az Ur gazdag áldását kívánjuk vendégszerető testvéreinknek.

Az együtt töltött napokon sok áldásban volt részünk. Valóban az Ur Lelkét éreztük megnyilvánulni. Különösen „A Szentlélek vezetése”, — „A Szentlélek munkája énbennem” és „Az én időm az Ur kezében van” tárgyú előadások tettek mindnyájunkra mély benyomást és hisszük, hogy nem mulnak el marandó nyomok nélkül. E napok alatt őszinte szívvel mondhattuk mi is az apostollal: — Uram, jó nekünk itt lennünk. (Máté 17/4.) Igen, kívántuk, hogy a felüdülés ezen órái tovább tartottak volna, de az örömteljes együttlést után le kellett jönnünk a hegyről, hogy ki-ki a maga gyülekezetében folytassa munkáját, kérve az Urat, hogy Ő adja áldását ezen áldott napok alatt elhintett magra. (H. J.)

Levél érkezett a napokban Nuelsen püspök urtól, amelyben örömet fejezte ki az idejűségi táborozásról neki küldött üdvözlétért és ezután mond minden egyes ifjusági tagnak, ki a lapot aláírta, hálás köszönetet. Bár hivatalosan nyugdíjba ment kedves püspökünk, napjai, amennyiben egészsége megengedi, ma is telve vannak munkával és szüntelenül gondol ránk imáiban. Szívvel kívánjuk, hogy az Ur még sokáig tartsa meg nekünk kedves püspökünket.

A magyar ébredés ügyét kívánja szolgálni a Bethánia Könyvkereskedés, amikor kiadja a német ébredési mozgalmak egyik nagy alakjának: Stockmayer Ottónak életrajzát.

A kb. 200 oldal terjedelmű könyv még karácsony előtt megjelenik. Előfizetési ára 2 pengő.

Előfizetési határidő december 15.

Megrendelhető: a Bethánia Könyvkereskedésben. Budapest, VIII. Gyulai Pál-u, 9. és Keresztyén Könyvesházunkban, Felsőerdősor 5.

SZERKESZTŐI ROVAT.

A szuperintendens nov. 7–9-ig részt vett Nyiregyházán az északi körzet találkozásán. Hirdette az ígét, Urvacsorát szolgáltatót és

megtartotta a negyedévi konferenciát. Nov. 9 és 10-én Ungváron, Jenkén és Okemencén látogatta meg a gyülekezeteket, ami különös különös öröme szolgált. Nov. 24-én Dombóváron és Döbröközön hirdette az Igét és megtartotta a negyedévi konferenciát. Az Ur áldása legyen az elvégzett munkán és gyarapítsa azok számát, akik Neki szolgálnak.

Rémay Mária tv. aki az utóbbi esztendőben a budapesti „Otthon” vezetője volt, november 15-én Böhönyére költözött, ahol mint missziós testvér fog tevékenykedni. Rémay testvérnek szívből kívánunk sok örömet ezen önfeláldozással, de sok örömmel járó munkájához.

Az evangélicációk ideje is elközelgett. Ne felejtjük el, hogy nem annyira a kiváló beszélőtehetséggel felruházott evangélicátortól függ, hogy milyen eredménnyel végződik a munka, hanem a gyülekezet hűségétől, önfeláldozásától és munkakészségétől. Ha mi készek vagyunk félretenni minden gondot, aggodalmat, kicsinyhitűséget és hitben visszük a szeretett lelkeket imánkban az Ur elé, akkor máris bizonyosak lehetünk abban, hogy győzött az Ur és az evangélium.

Melle püspök urat újbóli megválasztása alkalmából mi is szívből köszöntjük. Kérjük a jó Atyát, hogy az Ő szolgáját, mint eddig, használja fel továbbra is sokaknak áldására. Mi magyarok különösen örülünk, hiszen Melle püspök ur szívének egyik része a mienk is. Ezt láttuk és éreztük az utolsó konferenciánkon Budapesten és reméljük, hogy ezt a jövőben is még többször megtapasztalhatjuk. Az Ur áldása kísérje hűséges szolgája további munkáját is.

A németországi Centrál-konferenciáról Funk zwickaui prédikátor küldött lapunknak jelentést. Ugy magát a jelentést, mint az egyik határozatot az olvasók szíves figyelmébe ajánljuk. Funk prédikátor tv-érünk, aki korábban egyházunk magyarországi vezetője volt, meleg üdvözlét küldi összes ismerőseinek. Leveléből közöltünk néhány érdekes hirt. Mindkét fiú hadba vonult. A fiatalabbik, Gerhard, korábban vonult be és hadnagy, az idősebbik, Theofil későbbben és tizedes. A leányok is mind, a legfiatalabb kivételével állásban vannak. Az egyik csaknem Budapestre került egy nagy könyvvállalathoz, de a szülők ezen háborus időben nem látták volna ezt szívesen. Egyébként jól megvannak. Üdvözléteiket szépen köszönjük és azokat melegen viszonzzuk!

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.
Felelős kiadó és szerkesztő: Tessényi János.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvárott.
Nyomdáért felel: Henczer István.